

Numai oameni cinstiți

Regele Prusiei, Frederic al II-lea (1712-1786), a fost numit încă din timpul vieții Frederic cel Mare, căci a fost într-adevăr un mare bărbat de stat. A fost foarte iubit de popor, care a prețuit mai ales simțul lui de dreptate. În anii de mai târziu a fost numit simplu, cu adânc respect: „bătrânul Fritz”. De multe ori se amesteca printre oamenii din popor, ca să le poată cunoaște grijile și problemele. Pe de altă parte, nimănui nu trebuia să-i fie frică să-și spună doleanțele înaintea marelui rege.

Într-o zi, bătrânul Fritz a vizitat o închisoare. Acolo a stat de vorbă cu deținuții și s-a interesat mai ales de faptele lor și de părerea lor față de hotărârea judecătorească. Marele rege, care în simpla lui haină albastră a stat de vorbă cu fiecare ocaș în parte, a trebuit să constate, spre marea lui mirare, că toți cei întemnițați erau nevinovați. Unii spuneau că au fost calomniați. Alții, că au fost victima unei erori, alții se prezentau a fi victime ale unor judecători nedrepti. Regele, răbdător, i-a ascultat pe toți. La urmă a ajuns la un om, care părea foarte descurajat. La întrebarea de ce este așa de îngrijorat, acel bărbat a răspuns: „Maiestate, eu sunt un ticălos! Mai întâi am început să chiulesc de la școală. Mai târziu m-am eschivat mereu de la muncă. Aceasta i-a întristat mult pe bunii mei părinți. Dar eu eram un libertin. Prin lenevia mea, am intrat în datorii, după care am atentat la lucrurile altuia. Viața mea este ratată. Ah, de-aș mai putea îndrepta odată totul!” Regele prusac a spus despre acest păcătos plin de căință: „El este singurul nemernic între toți oamenii aceștia cumsecade. Să plece imediat, pentru ca ceilalți să nu fie stricați sub influența lui!” De la acesta, regele se mai aștepta la ceva destoinic și la un început de viață nouă. Despre ceilalți, bătrânul Fritz a spus: „Flăcăii aceștia pot să stea mai departe la răcoare. Ei n-au nici rușine, nici sentiment de vinovăție, mint și sunt convinși de propria lor dreptate.”

Cât de mulți tineri și bătrâni se supraestimează pentru a apărea în fața altora drepti și cinstiți. În ochii oamenilor poate că și sunt. În fața lui Dumnezeu însă, nu există nici un singur om fără vină. Nu trebuie să fi stat la închisoare sau să fi omorât pe cineva. A fi convins de propria dreptate este un suficient păcat pentru a nu putea intra în cer. Calea largă, care duce la pierzare, are și ea un „trotuar”. Acesta nu duce prin murdărie adâncă, însă conduce spre pierzare veșnică. Și cât de mulți merg într-acolo, fără griji și siguri de sine! Concepția lor de viață este exact după placul lor și ei se află într-o societate numeroasă și foarte bună. Dar astfel de oameni nu mai pot fi ajutați, numai dacă li s-ar deschide ochii la timp să vadă. Isus Hristos a spus: „Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Matei 9.13). Iar în altă parte a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi” (Luca 5.31).

Dacă ești cinstit, atunci trebuie să recunoști că și în viața ta nu sunt toate în ordine. Nu te ascunde după pretexte și nu te înveșmânta în mantaua fățărniciei! Nu îți ascunde neliniștea și greșeala! Mărturisește-I celui mai mare rege vina ta! Prin aceasta faci primul pas, pentru ca El să te poată ajuta.